

sikkert en, der stemte paa det ærede Medlem —, som fortalte, at han havde gemt et Skilt, han havde faaet i Præmie fra Husmandsforeningen, hvorpaa der stod: Eget Bo er bedst. Jeg indrømmer, at det er en ganske glimrende Sætning. Vi har den paa vore Diplomer i de samvirkende jydsk Husmandsforeninger. Jeg har adskillige Gange skrevet under paa saadanne Diplomer, og jeg har været glad, hver Gang jeg har kunnet overrække en af mine Standsfæller et saadant. Ogsaa jeg mener, at eget Bo er bedst, hvis man er i Stand til indenfor dette egne Bo at arbejde under betryggende og gode Forhold. Men hvis man ikke er det, hvis man, hver Gang man gaar ud til Arbejde paa sin Lod, skal gaa og spekulere paa, hvorledes man overhovedet skal faa det til at løbe rundt, da vil eget Bo ikke være bedst, da vil det være et Helvede at leve i; og jeg tror, at efter den Lovgivning, som fremkommer fra den højtærede Landbrugsminister, vil det i nogen Grad blive saaledes, at det ikke bliver eget Bo, der er det bedste, men at det bliver i høj Grad et Trællev, man maa føre der for overhovedet at kunne klare Terminerne og de øvrige Udgifter.

Men eget Bo kan man ogsaa have under andre Former, og jeg er tilbøjelig til at tro, ja, jeg er fuldstændig overbevist om, at eget Bo kunde man bedre have haft, hvis man var gaaet til det fuldstændige offentlige Fæste i Stedet for den Sammenblanding af privat Eje og offentligt Fæste, som man har. Jeg skal i den Forbindelse med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle enkelte Citater af en lille Bog, som jeg har her. Det er en Bog, som i sin Tid har været meget godt kendt indenfor Venstre; jeg tror, den i de senere Aar er ikke slet saa godt kendt, men jeg vil anbefale ærede Medlemmer af dette Parti at sætte sig i Besiddelse af denne Bog og søge i nogen Grad at drage Lære deraf. Der er en hel Række smaa Guldkorn deri, af hvilke jeg skal oplæse et Par enkelte. Forfatteren siger et Sted: „Selvejendom er intet økonomisk Løsen mere, Fæste er ikke blandt de Samfundsrettfærdigheder, man mere agiterer imod.“ Ikke sandt? Det hørte ikke til de Samfundsrettfærdigheder, den højtærede Landbrugsminister for et Øjeblik siden agiterede imod fra denne

Talerstol. Det var jo ikke saadan, at den højtærede Landbrugsminister mente, at Selvejendom skulde man overhovedet ikke diskutere, nej, tværtimod, det var saadan, at den højtærede Landbrugsminister mente, at vi maatte hurtigst muligt drøfte de Former for offentligt Fæste, som vi mener kan være paa Dagsordenen. Et Sted længere fremme i Bogen siger Forfatteren: „Den frie Jord i den frie Mands frie Haand vil formodentlig ogsaa antage sig en Indvendings Skikkelse og vende sig til Angreb mod det offentlige Fæste.“ Ja, det var netop det, den højtærede Landbrugsminister gjorde her, det var den frie Jord i den frie Mands Haand, som den højtærede Landbrugsminister vendte imod os, der staar som Talsmand for det offentlige Fæste. Umiddelbart derefter siger Forfatteren: „Denne Sætning burde imidlertid have Lov til at hvile i Fred i den Fællesgrav, hvori den økonomiske Liberalismes andet Afkom er jordet.“ Og paa næste Side tilføjer Forfatteren — det skal være det sidste, jeg skal læse — for at vise det offentlige Fæstes Fortrin for Privateje: „Baade Jorden, Manden og Haanden faar mere virkelig Frihed, hvor der kun er Besiddelsesret, men ingen Gæld, og hvor et Samfund, men ingen Privatmand har Forrettighederne.“ Jeg skylder maaske at tilføje, at denne lille Bog ikke er skrevet af en Socialdemokrat, men der staar „Vilhelm Lassen“ paa Titelbladet, den senere Finansminister i det første Venstreministerium. Men hvad er det, vi fra vor Side fremhæver? Ja, det er netop det samme: at man indenfor Fæstet har mere fri Ret, fordi man ikke i den Grad er økonomisk bundet, som man vil blive efter disse Jordlove.

Saa talte det ærede Medlem Hr. Lillelund om et Par Resolutioner, der er vedtagne indenfor Husmandsorganisationerne, en Resolution, der er vedtaget paa Udstykningsforeningens Generalforsamling i Randers den 5. Februar, og en Resolution, der blev vedtaget ved de samlede Udstykningsforeningers Møde i Aarhus. Ogsaa den højtærede Minister var inde derpaa. Maa jeg sige til den højtærede Minister, der ikke var rigtig klar over, hvor repræsentativ Forsamlingen i Randers var, om den i Virkeligheden var et værdigt Udtryk for vort Folk, at denne Forsamling hoved-